

star of hope
håpets stjerne

star of hope

MAGASINET
2024

Abels kamp mot kreft

Elleveårige Abel tar aldri av seg lua lengre. Han bærer den ikke for å slippe å fryse, men for å slippe å vise at han har mistet hår. Mammaen hans, Lorela sier gråtende: -Jeg kunne ha ofret alt om det hadde gjort ham frisk igjen!

ROMANIA: Det er fortsatt vinter når vi hilser på Abel og familien hans i hjemmet deres i landsbyen Valea Seaca. Vi har med ved til familien, og det trengs. Det er kaldt og vindfullt. Dagslys trenger inn gjennom gliper i ytterdøren. Abel sitter sammenkrøpet i en sofa med ytterklærne på. Lua er dratt langt ned, og han unnviker øyekontakt med oss. Lorela betrakter sønnen sin med bekymring i blikket:

-Han har isolert seg mer og mer, sier hun. Han vil ikke lengre leke med andre barn, for de ler av hans bare hode. Før var han dyktig på skolen, men nå bryr han seg ikke lengre. Den eneste plassen Abel drar til frivillig, er til Star of Hope sitt senter i landsbyen. -Men på skolen tør jeg ikke sende han, sier Lorena. Ikke når influensaen går. Immunforsvaret til Abel er så svakt.

Familiens hjem har et eneste rom. Her sover Abel, foreldrene hans og de tre søsknene hans.

-Jeg er så takknemlig for veden, sier Lorela. Vi må fyre konstant for Abel sin skyld. Han skulle hatt et eget rom til å hvile i.

De er i gang med å bygge et rom nummer to med støtte fra Star of Hope, men når familien oppdaget at taket var lekk, ble de tvunget til å håndtere det problemet først. Nå har ekstrapengene tatt slutt og andre utgifter er mer akutte.

-Det vanskeligste er å få tak i Abel sine medisiner, sier Lorela. Det nest vanskeligste er dietten han må følge, og å komme seg til sykehuset annenhver uke.

Lorela kjemper med tårene.

-Jeg skulle ha ofret huset og alt jeg eier om det hadde gjort Abel frisk igjen!

Under hele samtalen har Abel sittet stille i sofaen. Fotografen vår, Viktor, slår seg ned ved siden av ham.

-Jeg hører at barna erter deg for at du ikke har hår, sier Viktor. Og jeg forstår hvordan det kan være å miste håret sitt.

Når Viktor tar av seg lua si og viser frem sin blanke isse, våkner noe til liv i Abel sine øyne. I løpet av noen sekunder har han tatt av seg sin egen lue. De fortsetter å prate en stund. Blant annet om hvordan superhelter er personer som møtes av hard motgang, men som aldri gir opp. Personer som Abel.

Når vi skilles, blir Lorenas øyne igjen fylt av tårer. Hun klemmer oss og sier «takk», og vi forstår at hun er veldig glad for å slippe og bekymre seg for ved. Iblant handler hjelpearbeidet om å sponse ved, mat eller byggemateriale. Andre ganger handler det om noe så lite og stort som å få en elleveårig gutt til å ta av seg luen og le for første gang på lenge.

Fakta/Helhjertet for romfolket

Siden 2015 har vi drevet ressurscenter for utsatte rombarn i Romania. Leksehjelp, mat og ekstraundervisning på senteret komplementeres med sosiale innsatser som utdeling av ved og husdyr.

Møt Abigail

Da: Fadderbarn. Nå: Assisterende rektor
Jeg vil takke dere, sier Abigail.

Hun begynte i førskolen i Osae Krodura da hun fylte fem år. Abigail lærte seg raskt å lese både på engelsk og det lokale språket Twi. Jeg husker fortsatt lærernes navn, sier hun. Jeg husker også maten, lekeapparatene i skolegården og helsekontrollene vi måtte gjennomføre. Grunnlaget jeg fikk her i fra til barneskolen gjorde meg best i klassen, forteller hun.

Interessen for kunnskap fikk Abigail til å velge lærerutdanning på universitetet. Etter eksamen fikk hun jobb på en ungdomsskole. Det skjer mye med barna i den alderen, sier hun. I vårt samfunn er mange foreldre veldig strenge, og barna vegrer seg for å åpne seg for dem. Men når de får fortrolighet med oss lærer, så tør de fortelle om ting som tynger dem.

Abigail har blitt forfremmet to ganger og har nå tittelen assisterende rektor. Jeg er den jeg er i dag takket være starten som Star of Hope ga meg. Den gjorde meg til Abigail.

«Nå lever jeg drømmen min!»

Qom-folket i Nord-Argentina har endelig fått sin første representant i provinsdomstolen. Den ferske juristen heter Maximilano Iván Gonzales og har tidligere vært fadderbarn i Star of Hope. Uten deres støtte hadde jeg ikke hatt muligheten til ta den utdannelsen jeg har, sier han.

Det var den 11.mars i år at Maximilano startet i sin nye jobb i Saenz Peña. Der vil han arbeide som administrativ assistent på vegne av urbefolkningen. Mitt oppdrag er å representere mitt folk. Blant annet så oversetter jeg lover og andre tekster for folket mitt skal kunne lese dem, forteller han.

Maximiliano har alltid vært en lesehest og har hatt høye ambisjoner. På videregående skole tok han eksamen som fanebærer, et hedersoppdrag som gis til kullets fremste elever. Etter å ha studert jus og datavitenskap i provinshovedstaden Recistencia, fant han drømmejobben på sitt gamle hjemsted, Saenz Peña. Jeg var litt nervøs, men takk og lov gikk det bra, og nå lever jeg drømmen min! Å få en jobb som dette, er noe jeg har drømt om siden jeg var liten, forteller han.

Hva har Star of Hope betydd for deg?

Det betydde alt! Når jeg trengte mat, studiestøtte eller andre ting, stengte de aldri dørene for meg. Jeg vil takke fadderne mine som hjalp meg i alle situasjoner. Min drøm er også min families drøm, og de har hele tiden støttet meg.

Hva sier venner og bekjente?

Hele Qom-samfunnet gleder seg, for de har aldri hatt en juridisk representant tidligere. Jeg håper at jeg kan være et forbilde. Jeg vil vise neste generasjon at de også kan oppnå sine drømmer om de har et mål og studere flittig, sier Maximilano.

Hjemme hos Alice

Femårige Alice viker av fra veien og fortsetter inn på en smal sti innrammet av jungelvegetasjon på begge sider. Etter drøyt hundre meter når vi frem til en lysning. Her, i et hjem av plater, bambus og leire bor familien hennes.

Alice går på førskolen i Akobima. Hun, foreldrene hennes og søsken sover alle i hjemmets eneste rom.

-Det er vanskelig for alle oss å få plass, sier Alices mamma Comfort.

På husveggen står mobilnummeret, slik at folk kan nå familien selv om ingen er hjemme. Det er en vanlig løsning i Ghana. Midt imot hjemmet står en vindbeskyttelse for matlaging, og mellom husene patruljerer en stolt høne.

-Min mann har bygget dette, sier Comfort. Han dyrker kassava et stykke herifra. Jordeieren lar ham dyrke der mot at vi deler en tredjedel av utbyttet med han.

Å hente vann er barnas oppgave, og de bærer så mye de orker. Hver tur til og fra brønnen tar opp imot en halvtime.

-Jeg henter også vann nå, sier sjuårige Irene og strekker på seg. Om noen år er det Alice sin tur til å hjelpe familien på samme måte.

Rektor og fortsatt student

Hver fredags kveld setter Pius seg på en buss til universitetet i Cape Coast, 38 mil hjemmefra. Hver helg studerer han læreryrket, og hver mandagsmorgen vender han tilbake til jobben som rektor på Star of Hope sin skole.

Da lærerstudenten Pius fikk jobb som lærer på skolen i Gomoa Dominase, valgte han å fortsette å studere. Han kombinerer fem dagers arbeide med to dagers helgestudier uke etter uke. En dag ble han innkalt til et møte på rektors kontor. Da møtet var slutt, var rektorkontoret hans.

-Jeg ble veldig overrasket, sier Pius. Det var ikke noe jobb jeg hadde hatt i tankene. Tross sin forfremmelse og tross at han i dag er gift og har to barn, fortsetter han å være pendlerstudent 76 mil hver uke.

-Jeg tror det var en av grunnene til at madame Charity valgte meg som rektor, sier han. At hun så at jeg jobber hardt og at jeg tar både arbeidet og studiene mine på alvor. I Pius sin nye rolle inngår blant annet å holde alle trådene i skolehverdagen samlet, vurdere barnas studieresultat og holde regelmessige kontakt med Charity i Accra.

-Skolen har utviklet seg mye siden hun tok over, sier han. Den viktigste forskjellen er at vi får læremateriell mye oftere og at barna får mat dobbelt så ofte.

Pius er selv oppvokst i Gomoa Dominase, og hans kjærlighet til hjembygda lyser igjennom. Med ildsjeler som ham ved roret, ser framtiden lys ut.

Jeg hadde aldri tenkt tanken på å bli sjef

21 år i strekk har hun kjempet for å gi fadderbarna våre en bedre oppvekst enn den hun fikk selv. Møt Charity Frempong, hjernen og hjertet bak de siste årenes fremgang i Ghana.

Charity vokste opp på 80-tallet i en fattig ghanesisk familie. Hennes pappa var sjåfør og mamma solgte maisretten Kenkey på markedet.

-Det var ikke lett for foreldrene mine å forsørge seks barn, sier hun.

En dag, da Charity gikk i fjerde klasse, ble pappaen hennes plutselig alvorlig syk.

-Jeg husker de fortalte meg at pappa var død, sier hun. Jeg husker hvordan jeg sprang knust ut av hjemmet vårt, og hvordan de fulgte etter meg. Jeg elsket pappa så høyt.

Etter dette ble livet deres vendt på hode. Charitys mamma kunne ikke forsørge henne uten hjelp, så Charity måtte flytte inn hos en gift søster i Kumasi. Som 16-åring etter endt grunnskolegang, ble hun sendt videre til sin eldste søster som drev et enkelt gatekjøkken i Accra. Der måtte Charity jobbe hardt for å betale sin egen skolegang.

-Oppveksten min har gjort meg til den jeg er i dag, sier hun. Den rustet meg med mot og selvtillit. Jeg innså at jeg måtte stå på egne ben, og at jeg kunne klare det.

Hun ble formet av sin fars bortgang, men også av tiden de hadde sammen.

-Pappa lærte meg at jeg aldri måtte lure eller utnytte andre mennesker. Det har jeg aldri glemt.

Etter gymnaset hadde hun ingen penger til en universitetsutdanning. I stedet jobbet Charity på gatekjøkkenet og sparte penger til et sekretærkurs. Etter eksamen så hun en jobbannonse i avisen. Den organisasjonen som søkte etter sekretær, var Star of Hope Ghana.

-Å jobbe innen bistand var ingenting jeg hadde tenkt på tidligere, sier hun. Men når jeg begynte i jobben, så jeg at jeg hadde potensiale til det.

Den nye jobben førte Charity på sin første og hittil eneste utenlandsreise: Til Kärrsjö, til Star of Hope Sverige sitt hovedkvarter. Hun ler av minnet.

-Det var sensommer, men det var kaldt for meg! Jeg stod med hendene i lomma hele tiden, og jeg klarte ikke å sove for det ble jo aldri natt.

Representanter fra alle Star of Hope sine prosjektland samlet seg her i Kärrsjö.

-Alle vi som møttes der hadde en følelse av samhold. Jeg ble inspirert av å se hvordan Star of Hope Romania jobbet, hvordan Kenya gjorde arbeidet sitt.. jeg lærte mye av denne turen. Og når jeg kom hjem savnet jeg den fredfulle atmosfæren i Sverige. Til og med trafikken var lydløs der, det var ingen som tutet.

Etter 13 år som sekretær, så Charity potensialet for å utvikle prosjektene. Men hun hadde ikke makt til å gjennomføre ideene. Det endret seg i 2016 da Star of Hope sin styreleder, Roland Sjölander besøkte Ghana.

-Jeg ble stum, målløs og sjokkert. Jeg hadde aldri tenkt tanken på at jeg skulle bli sjef. Men da de tilbød meg jobben, kjente jeg at dette var Guds plan for meg.

Charitys første steg var å melde seg på et universitetskurs i administrasjon for å bli bedre skikket i sin nye jobb. I løpet av de åtte årene som har gått, har hun utviklet hver del av virksomheten i Ghana. Innen gjeldene budsjett har hun lykket med å ruste opp alle skolene, fornye studiemateriell, videreutvikle lærere og doble antall måltider som barna får hver skoledag. Hun utfører arbeidet med ordene fra pappa som ledestjerne.

-Å være Star of Hope sitt ansikt utad er et stort ansvar, fastslår hun.

Det ansvaret klarer hun utmerket.

Legestudent med store planer

Legestudenten Abekah takker Star of Hope for sin gode start i livet. Nå motiveres han av visjonen om å vende tilbake til Gomoa Dominase og hjelpe neste generasjon. -Min drøm er å etablere et helsesenter her i min barndomsby, sier han.

Vi møtes på rektors kontor, og Abekah lar blikket sveipe over skolegården.

-Jeg var en av de første elevene på Star of Hope sin førskole her, forteller han. Lærerne var virkelig av ypperste klasse. Den skoloringen jeg fikk herifra hjalp meg til å bli en toppstudent på grunnskolen.

Fra tidlig alder drømte Abekah om å bli lege, og nå er han på god vei til å nå målet sitt. De gode prestasjonene hans på grunnskolen gjorde Abekah fortjent til et stipend som dekket det første året av legestudiet.

Deretter kom byens kristne forsamling på banen og hjalp foreldrene hans med å finansiere de fortsatte legestudiene.

-Når folk gjør noe så fantastisk for deg, da blir du enda mer dedikert til å forvalte den sjansen du har fått, sier Abekah.

Universitetet han går på ligger i Voltaregionen, nesten fem timers bilreise fra barndoms-hjemmet.

-Kurset er krevende, men jeg prøver å komme hjem ved spesielle anledninger.
Denne gangen var unnskyldningen at vi som intervjuer Abekah skulle få treffe ham.
-Mamma og pappa ble veldig glad for å se meg, sier han og ler.

Seks år av utdanningen gjenstår. Siden venter to års lovfestet samfunnstjeneste innen det medisinske feltet.

-Drømmen min er å etablere et helsesenter her i min barndomsby, sier Abekah. For i hele dette området finnes det ikke et eneste sykehus, ikke en eneste doktor. Det vil jeg endre på. Aller helst vil jeg spesialisere meg innen pediatri og bli barnelege, sier Abekah. For hvis man tar tak i problemer tidlig i livet, så kan man hindre at problemene vokser seg store.

Slik taler en ung mann gjennomsyret av Star of Hope sin filosofi.

Følg oss på sosiale medier

Facebook.com/
starofhopenorge

instagram.com/
starofhopenorge

youtube.com/
@starofhopenorge

Star of Hope har mange barn som trenger en fadder. Fra 250 kr i måneden kan du hjelpe et utsatt barn med å få en god start i livet? Du kan registrere deg ved å gå inn på www.starofhope.no eller følge QR-koden.

Du kan gi en gave til Star of Hope sitt arbeid.

Følg QR-koden
og les mer om hva du kan støtte.

Du kan også sende **v:pps** til **11576**